

A történetem

Visszanézve szinte hihetetlennek tűnik, hogy ezek a történetek valóban velem estek meg – pedig így volt. Biztos zavarba jönnék, ha ezt bárkinek meg kellene mutatnom, de jólesett leírni, végiggondolni, mi formált azzá, aki ma vagyok.

Ha olvasás közben szeretnéd jobban átélni a hangulatomat, rakd be Spotifyon ezeket a dalokat: Cage the Elephant – Cigarette Daydreams és Telescope, Milky Chance – Stolen Dance, The Lumineers – Ho Hey, Vladimir Cosma – Reality, Benson Boone – Beautiful Things és Slow It Down. Talán ezek segítenek kicsit közelebb hozni a belső világot..

I.

2005-ben születtem egy vidéki nagyvárosban. A szüleim és a bátyám már nagyon vártak, később született egy öcsém is – így középső gyerekként nőttem fel, ami nem mindig volt egyszerű. A bátyám „már mindent tudott”, az öcsém a család kiskedvence volt, én pedig próbáltam megtalálni a helyem. Kicsit furának éreztem magam: míg más fiúk fociztak, én rajzoltam, babáztam, kreatívkodtam. Érdekel a fotózás, az állatok, a természet. Sokszor éreztem magam kívülállónak – egyedül a mama és papa házában éreztem magam igazán otthon és biztonságban, ahol rengeteg időt is töltöttem gyerekként.

A szüleim egy nagy vidéki telken építkeztek, amit a nagyszüleim vettek egy régi parasztházzal együtt. Ez lett a közös otthonunk. A szomszédban, gyakorlatilag egy udvaron belül, ott éltek a nagyszüleim is, akikkel nagyon szoros kapcsolatom alakult ki.

A hétholdas pagonynak hívott birtokunk a Mecsek lábánál fekszik. Mamáék először csak egy régi parasztházat vettek, majd erdész papám megvalósította az álmát és a ház mellé szántókat, legelőket vásárolt amiket fákkal ültetett be. Még emlékszem mikor kicsiként segítettünk a kis facsemeték ültetésében, ma pedig már a nyári melegben is árnyékot adnak ezek a fák, és bő gyümölcsstermással látják el a családot.

Minden nyáron, amikor vége lett a sulinak, elkezdődött a „mama tábor” – számunkra ez volt az év fénypontja. Egy több hétig tartó, félig szervezett, félig teljesen kaotikus együttlét, amit mi gyerekek rajongva vártunk. A testvéreimmel és a két unokatestvérünkkel akivel rendkívül szoros volt a kapcsolatunk – ilyenkor szinte összeköltöztünk a mama-papa házba. A pedagógus szüleink még dolgoztak, így mi öten a nagyszüleink felügyeletére voltunk bízva, de ezt soha nem teherként éltük meg – inkább úgy, mint egy külön nyári világ, ahol saját szabályok és hagyományok szerint éltünk.

Reggelente az aktuális felelősök (szigorúan 2!) beszerezhették mozgóból a kiflit és vajat ami mellé egy kakaó volt a napindítónk. Később következtek a feladatok: gyümölcszedés, gazolás, kertészkedés. A mama mindig kitalált valami versenyt vagy díjat, hogy motiváljon minket – általában a fődj a „gurujka” volt, az ő kézzel készített édessége, amiért mindenki lelkesedett. Néha „hízóversenyt” hirdetett, máskor azt, ki tud több szedret szedni a nyári napsütésben. Én kifejezetten versengő típus voltam, és habár nem mindig dolgoztam a legszorgalmasabban, nagyon akartam a dicsőséget, a jutalmat és főleg a mama elismerését. Még most is emlékszem a reggeli kakaó és kifli ízére, a melegre, ahogy kiléptünk a házból, és az aznapi kihívásra készültünk.

A nap többi részében bunkit építettünk, Slaggal locsoltuk egymást a kertben, vagy csak futkároztunk és kiabáltunk, esetleg fára másztunk. A telken annyi bunkit építettünk az évek során, hogy megszámolni sem lehet. Építettünk farönkökből, téglákból, lomokból – hetekig építgettük, míg valaki le nem rombolta őket rendrakás címén. Robi, a nagybátyánk is sokat játszott velünk – az ő ötletei mindig külön kalandokat jelentettek. Ő volt az is, akinek a segítségével megszereztem a régi, pajtában

porosodó lakóautót is, amit takarítás után saját kuckóvá alakítottam. Ez lett az én helyem ahol rajzoltam, naplót írtam, gondolkodtam, málnát eszegettem, és csak úgy elvoltam magamnak.

A nyár másik meghatározó része volt a zátonyi táborozás. Ez egy homokzátony volt a Dunán, amit a nagyszüleink fiatalkoruk óta ismertek és szerettek. Minden évben leszervezték, hogy egy hétig ott sátorozzunk – ők már előre lementek, előkészítették a terepet, mi pedig motorcsónakkal követtük őket. A zátonyra vezető utat mindig izgatottan vártuk – már maga a motorcsónakozás is élmény volt, és versenyeztünk, ki látja meg először a mi szigetünket.

A zátony nekem mindig a teljes szabadságot jelentette – még a mama tábor szabályai sem voltak érvényesek. Csak fürdés, pancsolás, bunkizás, iszapvárépítés, kagylógyűjtés, napozás.

Estéknként gyakran vendégek is jöttek hozzánk a zátonyra, ilyenkor tábortűz köré gyűltünk és történeteket hallgattunk. Én már akkor is nagyon kíváncsi voltam másokra – lelkesen hallgattam a felnőtteket, a vendégeket, különösen azokat, akik messziről jöttek, vagy érdekes dolgokat éltek át. Emlékszem, reménykedtem, hogy egyszer nekem is ilyen izgalmas életem lesz.

Egyik este egy srác a tűzön járásról mesélt. Másnap felkiáltottam: „Nézzétek, tudok a tűzön járni!” – és belesétáltam a paráztsba. Szerencsére hamar kiugrottam, de így is pécsi sebészet, sírás és fájdalom lett a vége. Ez volt az első élményem, ami megtanította: nem vagyok mindenre képes akármennyire is akarom.

Az iskolával sosem volt különösebb problémám. Már az első években kiderült, hogy tehetséges vagyok rajzból, így sokat kreatívkodtam, a tanárnóm pedig sorra nevezett be rajzversenyekre, ahol rendre nyertem is. Ettől mindig kicsit büszkébb lettem, még ha néha ki is lógtam a többiek közül.

II.

Harmadikban kezdtem el kajakozni, és azonnal beszippantott. Imádtam a vízparti edzések hangulatát, a jégkrémezéseket, és a nyári napokat, amihez később a testvéreim is csatlakoztak. Az elején ez tényleg a nyár legjobb része volt: sport, nevetés, barátok, napsütés, vízpart.

Hamar versenyezni kezdtem, és habár nem voltak nagy sikereim, minden erőm beletettem. A mai napig emlékszem arra az adrenalinra, ami felszabadult, amikor ellőtték a startot. Azóta is azt az érzést kergetem, de még nem találtam meg.

Ahogy a versenysport egyre komolyabbá vált, úgy nőtt bennem a feszültség. A heti öt vízi edzés edzés mellé reggeli úszás és futás is társult, iskolát is váltottam, hogy mindez beleférjen. De egyre kevesebb lett a játék, egyre több az elvárás. Sérülések jöttek, visszaesések, és egy idő után már nem tudtam, miért csinálom. A víz, ami régen a menedékem volt, idegenné vált.

A legnagyobb törést az jelentette, amikor az egyik edzőm – egyben a nagybátyám – molesztált. 14 éves voltam. Hogy a hajnali edzésekre beérjek, néha az ő lakásán aludtam, ahol nem volt elég ágy, és valakinek mindig mellette kellett aludnia. Egy idő után kimondatlanul is tudtuk, mi történik azokkal, akik mellé kerülnek. Többször ébredtem arra, hogy a keze a gatyámban van. A legjobb barátommal versenyeztünk, ki tudja előbb elfoglalni a kiságyat – volt, hogy betegnek tettettük magunkat, vagy már hatkor lefeküdtünk, hogy ne vele kelljen aludni. Volt, hogy egy egyszemélyes ágyban szorongtunk ketten, csak hogy elkerüljük őt.

Teljesen lebénított a trauma – sűrű, sötét ködként kavargott bennem. Nem mondtam el senkinek, és senki sem kérdezett rá. Később láttam képeket a telefonjában, hallottam más történeteket is. De annyira féltem tőle – a közelségétől, a hatalmától –, hogy képtelen voltam fellépni ellene. Elnyomtam magamban, amíg csak tudtam.

Ez a nyomás testileg is elkezdett kijönni. Nem tudtam aludni, állandóan kényszergondolatok keringtek a fejemben. Düh, félelem, zavar – összekeveredett bennem minden. És bár tudtam, hogy nem az én hibám, büntudatot éreztem. Kérdések gyötörték: „meleg vagyok?“, és ha igen, „miért pont így kellett megtudnom?“. Haragudtam rá, magamra, a világra. Nem akartam többé kajakozni, és otthagytam az egészszet. Tudtam, hogy nem leszek olimpiai bajnok, és már nem is akartam.

A családommal elvileg bármit megbeszélhettem volna, mégsem tudtam erről beszélni. Ma már képes vagyok beszélni róla – hosszú munka eredményeként –, de mivel ő eltűnt az életünkől, a mai napig nem osztottam meg velük. Nem tudom ez jó döntés-e de tudom, hogy a családom jobban megviselné ez, nekem pedig itt vannak a barátaim.

Ekkoriban kezdtem érezni, hogy a fiúkhoz is vonzódok, de ezt sem magamnak, sem másoknak nem mertem bevallani. Próbáltam bizonygatni magamnak, hogy csak a lányok tetszenek, de belül már kavargott a zűrzavar.

Azon a nyáron amikor elballagtam az általánosból, és még nem kezdődött a gimnázium, teljesen üresnek, elveszettnek éreztem magam. Nem tudtam aludni, az elmém zakatolt, a testem feszült volt. Egy ponton elmondtam anyának, hogy baj van. Nem tudtam – és nem is akartam – pontosan megnevezni, csak annyit mondtam: segítségre van szükségem. Szeretnék pszichológushoz járni.

Megígérte, hogy utána fog nézni, de teltek a napok, hetek, hónapok, és nem történt semmi, valószínűleg nem vette komolyan a segélykiáltásom. Elkezdődött az iskola és kétségbeesve kezdtem azon gondolkodni, melyik tanáromhoz fordulhatnék, mielőtt teljesen elveszítem az önuralmam. Képtelen voltam elfogadni magam – sem azt, amin keresztülmentem, sem a szexuális orientációm.

A COVID első lezárásai alatt, amikor hetek óta alig láttam embert, és már tényleg az összeomlás szélén voltam, újra szóltam anyámnak – ezúttal sokkal erőteljesebben, dühösen, bántóan. De ekkor már úgy éreztem, elveszítette a bizalmamat azzal, hogy az első kérésemet nem vette komolyan. Ez a törés azóta is érezteti a hatását – szeretem, és ma is jó kapcsolatban vagyunk, de az az érzelmi biztonság, amit egyszer elvesztettem, azóta sem állt teljesen helyre.

Végül sikerült időpontot szereznie egy állami pszichológushoz, és innentől kezdve havi–kéthavi rendszerességgel jártam hozzá egészen a gimnázium végéig. Rendkívül szerencsés vagyok, hogy elsőre egy olyan szakemberhez kerültem, aki azonnal megértett, és végigvezetett az önelfogadás és a gyógyulás útján. Életem egyik legjobb döntése volt, hogy kitartottam a segítségkérés mellett, még ha ehhez düh és erőszakos küzdelem is kellett – még egy nyitott, elfogadó családban is.

A terápia során fokozatosan elkezdtem megismerni magam. Lehetőségem volt kimondani azokat a dolgokat, amelyeket korábban eltemettem. Kimondtam mindent ami bennem volt, még ha az sokszor rengeteg fájdalommal és sírással is járt. Valaki végighallgatott, segített értelmezni, kívülről látni, elfogadni. Megértettem magam, és megtanultam szeretni is azt, aki vagyok. Ez az önelfogadás lett az alapja annak az útnak, amelyen ma is járok – amikor azoknak a fiataloknak igyekszem kihangosítani a hangját akiknek valamilyen okból erre nincsen lehetősége. Én azért dolgozom, hogy senki ne maradjon egyedül a nehézségeivel

Megtanultam beszélni magamról és az érzéseimről anélkül, hogy szégyellném magam, ez a mai napig pozitív hatással van a kapcsolataimra és rám. Amikor először beszéltem arról az osztályomban, hogy pszichológushoz járok, még a barátaim is megdöbbenek. Néhányan félhangosan kérdezték: „Akkor te bolond vagy?“ Ez kicsit fáj de amikor elmeséltem, hogy problémáim voltak, és igazából csak beszélgetünk a pszichológussal, mindenki megértette. Nem firtatták tovább a dolgot, és nem változott a viselkedésük velem szemben. Most azt gondoltam: teljesen normális, hogy így reagáltak – 16 évesek voltunk, éretlenek, és még csak akkor kezdett kinyílni a világ.

Évekkel később mesélte el Marci a legjobb barátom, hogy mennyire bátornak tartott akkor, amiért mindezt nyíltan elmondtam, csak nem tudta ezt kifejezni. Azt mondta, attól a naptól kezdve elkezdett

felnézni rám. Egy osztálytalálkozón pedig odajött hozzám egy lány, akivel korábban alig beszéltem, és azt mondta: az én hatásomra mert ő is segítséget kérni. Ez volt az a pillanat, amikor tudatosult bennem: ez az én utam, segíteni szeretnék.

III.

A gimnáziumot egy befogadó, kedves osztályban jártam végig, és bár biztos mindenki ezt mondja én hiszem, hogy különleges volt. A spanyolos kéttannyelvű képzés öt évig tartott, az első évben folyton keverték minket, így gyorsan megismertem mindenkit. Épp hogy elkezdünk volna igazán kapcsolódni, jött a COVID. A karantén elején még nem voltak mély barátságaim, csak magány, bezártság és kavargó gondolatok. Elkezdtem pszichológushoz járni, nyáron pedig a közeli tónál dolgoztam vízibiciklis fiúként – napbarnítottan, fáradtan, de gyógyulva telt az idő.

A második év is otthon, képernyők mögött telt. De akkor már fel voltam készülve. Rengeteget olvastam és festettem, az öcsémmel filmklubot csináltunk, nappal pedig a falu szélén épült tóba ugráltunk. Online ismerkedtünk tovább az új osztállyal: videók, hosszú hívások, és egyszer csak elkezdtek látni egymásban az embert. Mire visszamentünk a suliba, már éreztem, kik azok, akikkel egy hullámhosszon vagyok – de az igazi barátság csak harmadikban kezdődött.

Akkor állt össze a mi kis társaságunk – hangos, színes, összetartó csapat, az osztály közepe. Itt találtam meg Zsaszát és Marcit, a két legjobb barátomat.

Zsaszával először furcsálltuk egymást – ő is azt hitte rólam, hogy hülye vagyok, és én is róla. Aztán lassan elkezdünk nyitni egymás felé, hülyéskedésből bizalom lett. Zsazsa gazdag családból jön, de a legszerényebb ember, akit ismerek. Nem érdekli a márka vagy státusz, amit mond, az mindig az amit gondol. Az anyukája fodrász, a belvárosi szalonjának falai őrzik a titkaimat – sokat chilleltünk ott, ha nem volt hova mennünk, vagy csak szórakozni akartunk a vendégek történeteiben.

Zsazsa már akkor tudta, hogy fiúkhöz is vonzódok, amikor én még csak sejteni kezdtem. Emlékszem, miután először gondoltam fiúra önkielégítés közben, felhívtam sírva. Nevetett, és azt mondta: „Tudtam, Vilmos. És így szeretlek. Ne aggódj én itt leszek veled.” És tényleg így lett. Ennyire közeli a kapcsolatunk.

Marcival egy iskolai pakolás közben kezdtünk beszélgetni – kiderült, hogy ugyanabban a panelban születtünk, anyáink együtt tologattak minket. Mi elköltöztünk, de 16 év után újra egymásra találtunk. Azóta is egymás mellett lépdelünk, egyik kalandból a másikba. Az évek alatt már több mint 20 országba jutottunk el együtt, különböző projekteken, programokon keresztül. Általa kerültem közelebb Nándi osztálytársunkhoz, a „mini Feri-hez”, aki zseniálisan szónokol, és akivel közösen jártunk kondiba – heti háromszor végigcsináltuk a kondi-szauna-Panír kört. (utóbbi egy legendás rántotthúsos hely, ahová az infláció előtt jártunk, majd az olcsóbb gyrosra váltottunk)

Csatlakozott hozzánk Blanka és Luca is, a komlói lányok – a legjóságosabb emberek –, majd Panna, aki sokáig magántanuló volt egy faluban, a somogyi erdő közepén. Nehezen nyílt meg, de én próbáltam segíteni neki, és végül ő is a társaság oszlopos tagjává vált.

Én voltam a kapocs köztünk – beszélgettem mindenkivel, hidat képeztem a szálak között. Együtt lógtunk sulis után, buliztunk, beültünk a Coolturba, ahol limonádét rendeltünk, majd vodkával töltöttük fel az asztal alatt.

A barátságunk harmadik nyáron mélyült el igazán. Blanka családjának Spanyolországban volt egy háza, és meghívta a társaságot. Zsazsa kivételével – aki nem szeret utazni – mindenki jött. 17 évesen repültünk életünk első önálló útjára. Egy hetet töltöttünk egy kis faluban a hegyek között: buliztunk, táncoltunk, fürödtünk, ittunk, cigiztünk, csokolóztunk – azt éreztük, hogy a világ a miénk. Az az egy hét nemcsak egy nyaralás volt, hanem egy pillanat, amikor eldőlt: mi már mindig összetartozunk.

Habár most szerte széjjel vagyunk a világban, kapcsolatunk semmit sem változott és mindannyian itt vagyunk egymásnak. Ha arra a kérdésre kell válaszolni, hogy hova tartozom, akkor a válaszom az lenne, hogy hozzájuk.

IV.

Az első szerelmem Alma volt – Panna unokatestvére. Emlékszem, mekkora dráma kerekedett abból, amikor ez kiderült, mert Panna egy ideig belém volt zúgva, és nagyon rosszul esett neki, hogy én Almáért vagyok oda. Főleg úgy, hogy Alma nem is itt élt, hanem Németországban – én még csak az Instán láttam, de már akkor tudtam hogy nekem ő kell.

A megismerkedésünk tökéletes volt, ha nekem mesélnék biztos nem hinném el. Harmadikosok voltunk gimi alatt, amikor nyár végén elhatároztuk, hogy elmegyünk a közeli, tóparti fesztiválra. Alma épp hazalátogatott nyárra, és kérte, hadd jöhessen velünk. Panna nyilván nem örült neki, de nem tudott mit tenni. Így találkoztunk először.

Lementünk strandolni, közben iszogattunk a napon, és persze jól berúgtunk, mielőtt beértünk volna a fesztiválra. Még csak este kilenc körül lehetett, amikor egy legendás magyar alter énekesnő már vadul énekelt a színpadon. Ott álltunk a második sorban, amikor hirtelen felkiáltott, hogy keres egy bevállalós fiút. Marci kicsit meglökött, hogy menjek, én pedig már rohantam is fel a színpadra. Egy dalt végigtáncoltam vele, úgy, hogy az alkoholtól azt se tudtam, hol vagyok – a végén pedig lesmároltam. Amikor leugrottam a színpadról, álmaim nője, Alma a karjaimba borult. Innentől kezdve nem lehetett minket elválasztani azon a nyáron.

Napokig csak fetrengtünk valahol, csókolóztunk, buliztunk, nevtünk. Teljesen elvarázsolt. Aztán nyár végén, ahogy jött, úgy ment – mindketten megfeledeztünk egymásról. Legalábbis én azt hittem, mígnem a következő év márciusában visszajött szakmai gyakorlatra. Még egyszer fellángolt köztünk valami, de egy bulin lebuktak Zsazsával – csókolóztak, és ez elég volt ahhoz, hogy összetörjek. Többé nem érdekelt úgy igazán. A kapcsolatunkat később sikerült rendbe tenni, ma is szeretettel gondolunk egymásra. Nagyon sokat tanultam ebből – róla, magamról, arról, hogy hogyan lehet szeretni valakit teljesen naivan, mindenféle kötelességek nélkül.

Negyedikben már magabiztosabb voltam. Elfogadtam, hogy fiúk is tetszenek, és kíváncsiságból letöltöttem a Tindert. Csak úgy húzogattam jobbra-balra fiúkat, lányokat, de nem voltam elég bátor találkozni senkivel. Aztán egy nap elhatároztuk Marcival és Pannával, hogy felmegyünk Pestre az utolsó Ricsárdgír koncertre. Ugyanekkor egy srác – nem volt különösebben az esetem, de volt benne valami lazaság – elkezdett írogatni. Orvostanhallgató volt Pesten, és meggyőződött, hogy találkozunk a koncert előtt. Beleegyeztem.

A filozófusok kertjébe vitt borozni. Emlékszem, mennyire izgultam. És arra is, mennyire felszabadító érzés volt: ott ültem egy hozzám hasonló sráccal, aki úgy szeret fiúkat, mint én. Nem volt műkörme, nem volt Netflixes karakter – csak egy normális srác, aki el jött velem randizni. A koncerten végig rá gondoltam. Még párszor találkoztunk, vele csókolóztam először fiúval. Ennél több nem történt – talán nem álltam rá készen, talán így kellett lennie. Egyszer még eljött hozzám, de nem sokkal később kioffolt – a távolságra hivatkozott. Nagyon fáj, de utólag rájöttem: nem ő hiányzott, csak nem tudtam elviselni a visszaautasítást. Akkoriban még nehezen viseltem az ilyen helyzeteket.

V.

Már egy évvel azelőtt felfigyeltem a DiscoverEU-ra, hogy betöltöttem volna a 18-at. Neki is láttam saját csapatot szervezni: Marci, Luca és Panna csatlakoztak. Hatalmas mázlink volt, mind a négyen megnyertük az ingyen vonatjérbiletet és nekiláthattunk a tervezésnek. Mivel senkinek nem volt pénze, mindenki dolgozni kezdett. Én hét különböző helyen dolgoztam a nyáron, csak hogy összejöjjön az utazásra valóm. A szervezés sem volt egyszerű – mindenki máshol dolgozott, így főként Lucával vittük a logisztikát. Minden bátorságom összeszedve írtam rokonoknak, régi ismerősöknek, és több helyen sikerült szállást találnunk. EU-s meetupokra is jelentkezünk, ahol ételt, programot, szállást kaptunk. A terv az utolsó pillanatban állt össze. Végül anyukám is besegített, apám is adott húszezret majd körzővel húzott egy kört a térképen, és csak annyit mondott: "Ha baj van, München sugaráig elmegyek értetek." Mindenki félt, hogy összeveszünk. De én már sejtettem: ez az egy hónap kevés lesz.

Brüsszelbe repültünk, innen indult a nagy kaland. Arnheim majd Amszterdam – ahol jól betéptem, elváltam a többiektől, és egy darabig egyedül tévelyegtem a belvárosban, miközben Zsazsa telefonon próbált megnyugtatni, hogy nincs senki, aki le akarna löni. Innen Trierbe utaztunk, ahol Alma családjánál töltöttünk pár napot pihenéssel és bulizással, majd bejártuk Luxemburgot. Később Svájc felé vettük az irányt, ahol unokatestvérem fogadott be minket – bageppen és sajton éltünk, de csodás emlékként maradt meg, ahogy Baselből elutaztunk Zürichbe, Luzernbe és Bernbe.

Ezután Párizs következett, ahol egy ismerősnek hála egy Montmartre-i lakást kaptunk a hétre – szinte ingyen. Panna útközben hazament, de csatlakozott hozzánk Alma. Gyönyörű napokat töltöttünk itt el, Almával eldugott galériákat, kávézókat jártunk be, esténként borozva beszélgettünk a Sacré-Cœur lépcsőin, amég Marciék a fő nevezetességeket látogatták. Együtt sírtunk, nevtünk, és megnyíltunk egymásnak – ezek a napok örökre bennem maradnak.

Közben Tinderen ismerkedtem helyiekkel, leginkább tanácsokat kértem tőlük eldugott, titkos helyekről, és így akadtam rá Linre is. Egy kínai származású, 2 méter magas, izmos férfi volt, aki tetőtől talpig Chanelben és Hermèsben járt. Egész jól elbeszélgettünk. Mivel hamar rájött, hogy csóró hátizsákos utazó vagyok, munkát ajánlott. Egy Louis Vuitton boltba kellett táskákat vennem neki a saját nevemben – valami limit miatt ő már nem vehetett abban az évben többet. Gyanítottam, hogy valami fekete biznisz állhat a háttérben, de annyira magával ragadott a helyzet abszurditása és annyira kellett a pénz, hogy belementem. Beléptünk a boltba, regisztráltak, kaptam egy ezüst klubkártyát a nevemmel, pezsgőt kínáltak, miközben nézelődünk. A vásárláshoz a kezembe adott egy borítékot, benne 20 000 euróval. Sokkolódtam, de végigcsináltam. Aláírtam egy titoktartási szerződést, fizettem, majd Lin meghívott egy italra. Zavarban voltam, de próbáltam helytállni. Végül kaptam tőle 100 eurót, és másnap még egyszer találkoztunk – átadtam neki a kártyámat, hogy át tudja venni a táskákat. Leültünk a királyi palota mögötti parkban, a csepergő esőben beszélgettünk az élet értelméről és a terveinkről. Ez az élmény mély nyomot hagyott bennem – nemcsak a pénz miatt, hanem mert egy olyan emberrel kapcsolódtam akivel szinte semmi közös nem volt bennünk és életünk teljesen más szakaszában jártunk, mégis nagyvonalú tudott lenni velem.

Párizs után Barcelonába érkeztünk, ahol engem sokkolt a hőség, a tömeg és a zsúfoltság. Az első este majdnem ellopták a táskámat, benne a személyim és a telefonom. A város gyönyörű volt, de a körülmények nehezek – és ekkor találtam egy olcsó retúr repjegyet Ibizára. A Lin-től kapott 100 euróból vettem meg, és megbeszéltem a többiekkel, hogy két napra elutazom.

Ibizán minden más volt. A természet, a vízben zumbázó nyugdíjasok, a mediterrán illatok, a nyugalom. Egy helyi sráccal, Valentinóval ismerkedtem meg, aki megmutatta a kedvenc helyeit, végigvezetett a szigeten, este pedig egy üveg vodka mellett, a várban szeretkeztünk. Ez volt az első ilyen élményem fiúval. Utána elpityeredtem – nem tudom, az alkohol vagy a megatottság miatt, de Zsazsa mint mindig ott volt és telefonon 10 perc alatt rendbe tett. Valentinóval és barátaival végül elmentünk a Hi Ibiza nevű klubba Fisher DJ szettjére – 60 euró volt a belépő, és őszintén nem igazán érte meg. A sziget maga varázslatos, de a partik pont olyanok mint máshol. Szerencsére találtam egy elhagyott RayBan napszemüveget, így legalább nullára kijöttem a kaland végére. Az éjszakát a parton

töltöttük – csupa gazdag, boldog emberrel körülvéve, miközben a hullámok hangját hallgatva aludtam el.

Másnap még úsztunk és túráztunk a szigeten, majd két napnyi tiszta boldogság és szabadság után visszarepültem Barcelonába. Amikor Valentino elmesélte a történetét és azt ahogy elmenekültek venezuelából, összeszorult a szívem. Akkor értettem meg igazán, mekkora kiváltság utazni. Új emberként tértem vissza: nyitottabban, hálásabban. Ezután még Bolognán, Velencén és Bonnon át vezetett az utunk, végül Liechtenstein nemzeti ünnepén már egyedül zártam a kalandot. 33 nap után értem haza. Zsazsa várt az állomáson. A barátságaink elmélyültek, én pedig először éreztem magam igazán európainak. Tudtam, ez a kaland nem az utolsó volt.

VI.

A gimnázium utolsó évében kezdtem igazán érezni, hogy nem tudok és nem is akarok tétlen maradni a világ igazságtalanságai láttán. Egyszerűen nem tudtam belenyugodni abba, hogy emberek szenvednek még a közvetlen környezetemben is miközben mások vakon elfordítják a fejüket. Egy ideig az volt az elképzelésem, hogy a saját környezetemben próbálok tenni valamit – kinyomtattam független híreket és vittem körbe a néhány száz lelkes kis falumban, hátha sikerül legalább egy-egy embert elgondolkodtatni. Pár hónapig csináltam ezt, de végül abbahagytam, miután nyíltan megfenyegettek, hogy lelőnek, ha így folytatom.

Ekkor találtam rá egy lehetőségre, amely fiatalokat hívott közösségi szerepvállalásra, egy olyan szervezetnél, amely gyerekek és fiatalok jogaiért dolgozik – és amelynek azóta aktív tagja lettem. Itt kezdődött igazán az a pálya, amit ma is hivatásomnak tekintek. Egy inspiráló közösség részeként lehetőségem nyílt kampányokban, konferenciákon és különféle programokon részt venni és felhíni a figyelmet a fiatalokat érintő kihívásokra – itthon és külföldön egyaránt. Európán kívüli fiatalokkal is kapcsolatba kerültem, megismertem a saját valóságuk nehézségeit, és ezzel párhuzamosan egyre jobban tágult a saját látóköröm is.

Folyamatosan kerestem a lehetőségeket: jelentkeztem workshopokra, táborokba, EU-s képzésekre, ifjúsági programokra, és minden örömmel azon voltam, hogy fejlesszem magam. Ezzel párhuzamosan az utazás is egyre nagyobb szerepet kapott az életemben. Ha csak egy kis pénzünk összegyűlt, Marcival máris új úti célt kerestünk. Az évek alatt nagyon sok felé jártunk, majd másfél éve egy nagyobb társasággal – Nándival, Zsazsával, Marcival és a bátyámmal – Berlinbe utaztunk.

Berlin külön fejezet volt. Elhatároztuk, hogy megpróbálunk bejutni a legendás Berghainba, a világ egyik legexkluzívabb klubjába. Én gondoltam egyet, és Tinderen kezdtem keresni valakit, aki esetleg be tudna vinni minket. Egy sráccal különösen jó volt az összhang: az első üzenetváltás után három napig megállás nélkül beszélünk. A mai napig emlékszem arra az izgatottságra, hogy egy ilyen gyönyörű modell srác velem beszélget egész nap és az is hogy mennyire kedves. Kiderült róla, hogy muszlim, nem iszik, nem jár bulizni – és annak ellenére, hogy mellette lakik azt sem tudta, hogy mi az a Berghain. A Berghain-ba így hosszas készülődés és 7 óra várakozás után se sikerült bejutni. Viszont Karimról az is kiderült, hogy ő a legjószerűbb, legtisztább lelkű ember, akit valaha ismertem. Szinte azonnal egymásba szerettünk, és a távolság sem tudott elválasztani minket azóta.

Onnantól kezdve kéthetente váltottuk egymást a reptereken – hol ő jött, hol én mentem. Sokszor, ha egy esemény, konferencia vagy projekt miatt külföldön voltam, ő is utánam jött, és a program után még közösen felfedeztük az adott várost. A barátaim is hamar befogadták, és együtt folytattuk az utazásainkat. Tavaly nyáron például Marcival ellátogattunk Szicíliába, Máltára, majd onnan áthajóztunk Tunéziába, ahol egy igazi „fiús vakáció” keretében csatlakozott hozzánk Karim és Nándi is. Az érettségi utáni felszabadultság és a tengerparti nyár hangulata ritka nyugalmat adott. Ez volt az utolsó időszak, amikor igazán szabadnak éreztem magam – mielőtt minden megváltozott. Ezek az utak

nem csak új kultúrákat mutattak meg, hanem minden alkalommal hozzátettek valamit a személyiségemhez. Minden alkalommal egy kicsit más emberként térek haza – nyitottabban, megértőbben, bátrabban.

VI

Ma, amikor a legtöbb időmet az egyetemi tanulmányaim és a különböző projektjeim töltik ki, szinte állandó hírzajban élek. Nap mint nap újabb válság, újabb szenvedés, újabb gyűlölet hullámszik végig a világon. Néha olyan érzésem van, mintha már fel sem kapnánk a fejünket egy újabb bombázásra vagy katasztrófára. És ez mélyen megrémít.

Eddig azthittem, hogy a demokrácia és a béke magától értetődő. Hogy amit a történelemkönyvekben olvastunk, az már mögöttünk van. De most egyre többször érzem azt: nem múlt el végleg. A világ mintha megint a szakadék felé sodródna. Magyarországon nő a kirekesztés, és sokszor saját hazámban is idegennek érzem magam – melegként, egy migráns háterű fiú párjaként, és fiatalként aki nehezen tűri, hogy nap mint nap az arcába hazudnak és ráöntik a propagandát.

Mindez bizonytalansággal, félelemmel, és néha tehetetlenséggel tölt el. Bizonytalan vagyok a jövőmet illetően, hogy hol fogok élni, mit fogok csinálni és, hogy ki lesz mellettem. Félek, hogy a nagyszüleim meghalnak, a szerelem elmúl, a barátaimat pedig elsodorja az élet. Mivel nincs más lehetőségem, igyekszem ezekből az érzésekből is erőt meríteni. Nemrég egy ukrainai utam során olyan fiatalokkal találkoztam, akik a front közelében élnek, mégis nap mint nap azon dolgoznak, hogy építsenek valamit. Ifjúsági tanácsokat állítanak fel, és így képviselik magukat, működnek együtt több céggel, szervezettel. Ez a találkozó hatalmas erőt és motivációt adott nekem a munkámhoz. Mert az élet nem áll meg – és ha nem mi formáljuk a jövőt, más fogja megtenni helyettünk.

2035-re egy olyan világban szeretnék élni, ahol a kölcsönös megértés az alap – ahol nem címkék, hanem kapcsolódások határozzák meg az emberek közötti viszonyokat. Ahol a béke, a szolidaritás és a fenntarthatóság nem csak kampányszavak, hanem a mindennapi működés részei. Ahol a fiatalokat valóban bevonják a döntéshozatalba, és meghallgatják őket – nem csak azért, mert fiatalok, hanem mert okosak, érzékenyek és hajlandók tenni a világért. Ma nem sok esélyt adok annak, hogy ez megvalósul, de bízom benne, hogy leértünk a gödör aljára és innen már csak a jobb dolgok jöhetnek.

Bár még csak 20 éves vagyok úgy érzem, hogy már nagyon sok jóban volt részem és a jövőben szeretnék arra koncentrálni, hogy adjak is. Nagyon hálás vagyok, hogy ilyen szerencsésnek születtem, de tudom, hogy ez nem mindenkinek adatott meg.

Remélem, hogy 10 év múlva is dolgozhatok a fiatalokért, a hazámért és egy szebb jövőért. De azt is elfogadom, hogy lehet, addigra elfáradok. És ha úgy alakul, szívesen élnék egy eldugott faluban gazdálkodással foglalkozva, miközben csendben tovább álmodnék egy szebb világról.

2025. április 30.

